

hodnocení důkazů a bylo tedy věcí odvolacího soudu, aby tento odvolací důvod vyřídil a učinil potřebná skutková zjištění. Pokud to odvolací soud opomenul a napadený rozsudek se dotýčným přednesem neobíral, jest mu právem vytýkán rozpor se spisy i neúplnost řízení (čís. 2 a 3 § 503 c. ř. s.). Řízení není tedy zralé k rozhodnutí (§ 510 c. ř. s.). Kdyby odvolací soud na podkladě nového jednání dospěl k závěru, že žalobce uznal mu danou výpověď za účinnou a projevil souhlas se zrušením služebního uoměru dnem 31. března 1934, nebyla by žalobní žádost již z tohoto důvodu opodstatněna. Nedojde-li odvolací soud k tomuto závěru, bude se mu ještě zabývat dosud nevyřízenou částí odvolání, v níž žalobce napadá zjištění prvního soudu, že mu žalovaná náboženská obec po 31. březnu 1934 nesvěřila již výkon funkce rabína (konání bohoslužby), z čehož usoudil první soud, že výpověď nebyla do datečně zrušena, jak to tvrdil žalobce ve svém přednesu.

Čís. 14783.

Předpis § 68 mor. hon. zák. vztahuje se jen na škody způsobené na pozemcích a plodinách honbou a zvěří.

Používání dětí ke všem pomocným službám při honbě na zvěř je zakázáno vůbec (§ 7 zák. čís. 420/19 Sb. z. a n.

Kdo překročil zákaz o používání dětí při honbě na zvěř podle § 7 zák. čís. 420/19 Sb. z. a n., ručí jim i podle § 1311 druhá věta obč. zák. za škodu, již při honbě utrpěly.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1935, Rv II 621/33.)

Nezletilému žalobci bylo na honě, k němuž byl přibrán jako honec, vystřeleno žalovaným Janem D-em oko. Žalobou domáhal se na žalovaném Janu D-ovi, dále Leonardu Z-ovi jako pořadateli honby a Václavu Z-ovi jako nájemci honitby náhrady škody za utrpěné zranění. Nižší soudy uznaly částečně podle žaloby proti žalovaným Janu D-ovi a Leonardu Z-ovi a zamítly žalobu proti Václavu Z-ovi.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalobce vytýká odvolacímu soudu právní mylnost (§ 503 č. 4 c. ř. s.) proto, že neuznal žalovaného nájemce honitby Václava Z-a povinným k náhradě škody za oslepnutí na levé oko přivoděné nedospělému žalobci zraněním na honu, ačkoliv prý nájemce ručí i za takové škody, a to jak podle § 68 mor. hon. zák., tak podle §§ 1313 a) a 1315 obč. zák. Páragraf 68 mor. hon. zák. ze dne 18. září 1912 čís. 4 z. z. ustanovuje sice, že ten, kdo má právo honbu vykonávat, jest povinen hradit škodu, kterou jeho honební hosté způsobili na honě (škoda honbou způsobena). Z následujících však ustanovení, pojednávajících o škodách honbou a zvěří způsobených a upravujících stanovení a uplatňování nároku na náhradu takových škod, vyplývá, že § 68 míní jen náhradu škod na po-

zemcích a plodinách, která v zájmu zemědělství vyžaduje jiné než všeobecné zákonné úpravy. Jsou proto podle honebního zákona sice držitelé pozemků (jak to výslovně ustanovuje § 45 čes. hon. zák. ze dne 1. června 1866, čís. 49 zem. zák.) oprávněni domáhati se náhrady škod na pozemcích a plodinách způsobených honbou a zvěří, ale nároky na náhradu jiných škod a nároky jiných honbou poškozených osob lze uplatňovati jen podle všeobecných předpisů o náhradě škody. Pokud žalobce vytýká, že mu nebyla přiznána náhrada aspoň podle §§ 1313 a) a 1315 obč. zák., není tato výtka proto opodstatněna, že žalobce nic netvrdil, z čeho by se dalo usuzovati, že žalovaný nájemce použil vědomě k pořádání honu nezdatné osoby, anebo že měl vůči žalobci nějaký smluvní závazek, což § 1313 a) obč. zák. předpokládá, neboť upravuje jen ručení v oboru smluvního práva a nikoli ručení z bezprávných činů (sb. n. s. 460, 10645 a 13799). Žalovaný pořadatel honu Leonard Z. a žalovaný účastník honu Jan D. vytýkají napadenému rozsudku právní mylnost především proto, že podle jejich názoru nejednali proti předpisům zákona o práci dětí ze dne 17. července 1919 čís. 420 sb. z. a n. a že oslepnutí žalobce na jedno oko není v příčině souvislosti s domnělým přestoupením tohoto zákona; a žalovaný Jan D. vytýká také, že on zákon i proto nepřestoupil, že nevěděl, že žalobce je nedospělý. V napadeném rozsudku bylo správně vyloženo, že podle § 7 zákona čís. 420/19 a podle seznamu zakázaných zaměstnání připojeného k tomuto § v zákoně při honech na zvěř nesmí býti děti ani v jednotlivých případech užíváno k nadhánění, ježto používání dětí ke všem pomocným službám při honech na zvěř jest zakázáno, a povaha honitby nese s sebou, že se při ní jako při jiných zaměstnáních o pravidelném zaměstnání dětí nedá mluvit. Že tomu tak, je zjevno i z odůvodnění vlád. návrhu zákona (tisk. 784), které uvádí jen, že tam, kde se v zákoně používá výrazu »práce«, nelze tím rozuměti příležitostné zaměstnání. Při zaměstnání dětí při honu nemluví se však o práci, nýbrž o pomocných službách. Proti názoru stěžovatelů svědčí také to, že pomocné služby při honech byly uvedeny v seznamu zakázaných zaměstnání nikoli proto, že by byly na újmu zdraví dětí nebo jejich výchově a že by vyžadovaly značně času nebo námahy, nýbrž zjevně proto, aby nedospělci byli chráněni před častými při takových službách se vyskytujícími zraněními. Že poranění žalobce bylo v příčinné souvislosti s jeho účastí na honě, vychází z toho, že je nepochybné, že došlo k poranění žalobce brokem proto, že byl honcem na honě, což jest zakázáno proto, aby právě nedospělci byli chráněni proti podobným zraněním. Mínění dovolatelů, že žalobce by byl zraněn i kdyby byl již býval dospělý, nemá proto pro otázku příčinné souvislosti významu. Pokud žalovaný Jan D. tvrdí, že nevěděl, že žalobce byl nedospělý, není v právu již proto, že ve své žalobní odpovědi sám vycházel z toho, že s jeho vědomím se zúčastnil honu nedospělý, t. j. žalobce. Musely tudíž správně k tomuto jeho přednesu nižší soudy hleděti, i když mu jest na úkor (sb. n. s. 3007, 12487 v úvodech). Kromě toho tuto okolnost neuplatnil v odvolání. Když však v projednávaném případě oba dovolatelé překročili předpis zmíněného zákona čís. 420/19, stačí to podle § 1311 druhá věta obč. zák. pro odsouzení jich k náhradě škody z překročení zákona vzniklé.